

„Ki nagyobb a mennyeknek országában?”

Lectio: Mt 18,1-20

Textus: Mt 18,1-5

Az Ige ezzel kezdődik: **Abban az órában...** Melyik órában? Mikor? Nem ez a fontos, hanem az, hogy a tanítványok Jézushoz mennek.

Olyan jó, hogy mai tanítványok ezt az Igét magunkra vonatkoztathatjuk. Elmondhatjuk, hogy ebben az órában mi is Jézushoz jöttünk.

Az a kérdés, hogy a tanítványok milyen lelkülettel mennek Jézus Krisztushoz?

Ma is ez a kérdés, hogy mi hogyan jövünk Jézushoz?

Azt halljuk, hogy a tanítványok azért mennek Jézushoz, hogy megkérdezzék:
Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában?

Azt tapasztaljuk mi magunk is, hogy ez örök kérdés minden ember életében: Ki a nagyobb? Magunkat a másik emberhez mérjük. Szeretnénk többek, nagyobbak lenni a másik embernél. S ez örök harcot eredményez. Ezért nem tudnak békében élni a családban sem, mert a feleség is, a férj is, sőt a gyermekek is a maguk akaratát szeretnék érvényesíteni. Így van ez a gyülekezeti életben is. Az ember szeretne többnek, nagyobbak látszani, mint amilyen. Szeretné az ember, hogy nagyobb lenne a gazdagsága, hogy ha nagyobb lenne a háza, ha nagyobb lenne a hírneve. Erre törekszik ez a világ.

Az Igében viszont nem azt olvassuk, hogy a tanítványok nagyobb házra, nagyobb gazdagságra, vagy hírnévre vágnak, nem a földiekre nézve, hanem a mennyországban akarnak nagyok, nagyobbak lenni. Látszólag dicséretes, amire vágnak. Jézus azonban másképpen látja ezt.

Már a Zebedeus fiainak az anyja is azt kéri Jézustól, hogy két fia Jézus jobb és balkeze felől üljön majd a mennyben.

A holland bibliaolvasó kalauzban olvastam a napokban egy elgondolkoztató igemagyarázatot: **„Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” Jn 3,30.** Egy belső hang sokszor mondja: A másik ember kisebb, mint én. Én nagyobb vagyok. Keresztelő Jánosnál ez másképpen van. Bár neki is nehéz lehetett feldolgoznia, hogy a saját tanítványai elhagyják őt és Jézushoz pártolnak, mégis béke van a szívében. Azért van béke a szívében, mert a másikban, Jézusban nem egy vetélytársat, nem egy riválist lát. Látja, hogy Jézus a Megváltó, a világ Megváltója. Ezért mondja, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig alább szállani. Az egyházban is így kell, hogy legyen. Nem „nagy” férfiakra és „nagy” nőkre van szükség, hanem szolgáló lelkekre. Az emberek Jézusban kell, hogy „nagyok” legyenek.

Milyen igazat mond az igemagyarázó. Hiszen az egyház a mennyországot kell, hogy képviselje itta földön. Azt kell, hogy kiábrázolja.

Ezért tanítja Jézus a tanítványokat a gyermek példáján keresztül. Így szól hozzájuk: **„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”**

Lehet, hogy most gondolatban legyintesz egyet. Gyermekek? Sokszor leintjük őket: Hallgass! Nem tudod te! Ne szólj bele! Most azonban nem a gyermek véleményéről van szó, hanem a gyermek viselkedéséről. Jézus azt mondja: **„...Ha olyanok nem lesztek...”**

Milyenek? Milyen a gyermek?

1. Bizonyos az, hogy nem ártatlan. Hiszen önző, rossz, türelmetlen. De...
2. A gyermek mindent ajándékba kap. Várja is az ajándékot. Örül neki. Aztán néha hálás is érte.

A „boldog-mondásokban” olvassuk, hogy **boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.** (Mt 5,3). A lélekben szegények, akik mindent Istentől várnak. Ilyen a gyermek. A gyermek várja, hogy az édesanya ölébe vegye, mert ott biztonságban van és nem fél. Az édesapa kezét fogva a sötétben is megy vele. A gyermek várja, hogy megsegítsék, várja az ajándékot és el is veszi.

A vasárnapi iskolába a tanító felajánlja a zseboráját a gyermekeknek. Nem merik elvenni. Egyik is, másik is úgy gondolja, hogy a tanító csak úgy tesz, mintha nekik adná. Aztán amikor a legkisebbet megkérdezi, hogy kell-e neki a zseborá, a gyermek nyújtja a kezét és elveszi az órát. Nos, ilyen a gyermek. Mi pedig, a nagyok várjuk, hogy Isten megsegítsen, megajándékozzon, de alig hisszük el, hogy azt meg is teheti és meg is teszi, mert szeret bennünket.

3. A gyermek alázatos. Nem tartja magát nagynak.

Vendég érkezik a családba és a kicsi leány boldogan újságolja a vendégnek, hogy ő szereti az Úr Jézust, aki most már a szívében van. A vendég élcélődik a kicsi leánnyal és megkérdezi: És mit teszel, ha az ördög kopogtat a szíved ajtaján. A gyermek gondolkodik egy kicsit és így felel: Akkor majd küldöm az Úr Jézust, hogy Ő nyisson ajtót. Érted, testvérem? Nem azt mondta, hogy majd én elzavarom, mert én már erős vagyok, én bátor vagyok. Alázattal elismeri, hogy nem ő, majd Jézus fogja az ördögöt legyőzni. Tudunk-e alázatos szívű gyermekek lenni?

4. A gyermeknek bizodalma van.

Hatalmas vihar és fellegszakadás után a városi lefolyók nem tudják elnyelni a vizet. A víz annyira felgyűlt az utcán, hogy térdig ér. Egy kisleány át akar jutni az utca túloldalára, de nem mer a nagy víz miatt. Mellette áll egy férfi. Felnéz reá és így szól hozzá a legtermészetesebb hangon: Vigyél át!

Kérjük-e mi Istentől ilyen természetes hangon: Vigyél át! Életünk áradatában, gyászod, fájdalmad árjában feltekintesz-e hatalmas Atyádra? Megszólítod-e Őt? Vigyél át! Hova? A túloldalra. A mennybe, ahol van az Úr Jézus és ahol vannak előre ment szereteteink, akik az Úrban haltak meg. Mondd Neki egyre többször és megtapasztalod, hogy megsegít az Úr!

5. A gyermek ráhagyatkozik az édesapjára és édesanyjára, mert tudja, hogy tőlük megkap mindent. Őszintén, szeretettel kéri mindazt, amire szüksége van. Ilyen a mi imádságunk? Hittel imádkozunk a mi Istenünkhöz? Őszinték vagyunk Vele? És őszinték vagyunk-e az emberekkel szemben? (hitvessel, gyermekkel, felebaráttal). Aztán: őszinték vagyunk-e magunkkal szemben?

Nos, ezért mondja Jézus, hogy ha nem olyanok lesztek, mint a gyermekek, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába. De előtte még

mondott valamit... Jézus így kezdi: **Ha meg nem tértek...** Vagyis csakis akkor vehetem át az Úrtól az ajándékait, akkor lehetek alázatos, Benne bízó, Reá hagyatkozó, őszinte, ha megtérek.

Mit jelent ez? Azt, hogy eldöntöm, hogy másképpen fogok élni ezután. Eddig mentem egy irányba. Eldöntöm, hogy megfordulok és ellenkező irányba megyek. Beismerem, hogy elrontottam az életemet és rábízom magam az Úr Jézusra, hogy Ő hozza helyre. Átadom magam Neki, hogy az Ő vére tisztítson meg minden bűnömtől és Szent Lelkével végezze el bennem a megszentelődést.

Így szolgáló lélekké válok és befogadom a „kis gyermekeket”, vagyis a hitben még erőtlenekeket, a tudatlanokat, a keresőket. Megsegítem a bajban levőket, vigasztalom a szomorkodókat, a gyászolókat.

Szolgálunk, vagyis az Urunk akarata szerint teszünk mindent. Ő mondja meg, hogy mit cselekedjünk. Mi pedig alázatosan megcselekedjük. Mert tudjuk: **„Aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza felmagasztaltatik.” (Mt 23,12).**

Legyünk Isten gyermekei, akik alázattal szolgálnak az Isten dicsőségére és egymás javára.

Ámen.

Biharszentjános, 2016.03.06.

Csomay Árpád.